

✠ ПОСНАЈ БОГ

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

11. číslo

Budyšin, nowembr 1955

Lětnik 5

„Ja sym žiwy a wy budžeće tež žiwi“

Ew. Swj. Jana 14, 19

Nětko mamy zaso měsac nowembr — listopad. Z polow so poslednje žně dom chowaja. Nazymna kurjawa so nad zemju rozlěha. Nam je w tym času tak styskno, kaž měli lubeho morweho do zemje pohrjebać. Poslednja lubosć, kotruž svojim morwym wopokazamy, su róže a wěncy, z kotrymiž jich row debimy. Mrějaca Boža stwórba so hišće raz w nazymskej krasnej pisanosći zabłyšćuje. Nam so być zdawa, kaž by stwórba sama sej posledni wěnc wila, prjedy hač so k smjerći hotuje. Hišće raz z pisanym blyšćom lěsy, štomy a kerki popyuje a w swojej mrějacej rjanosći nam posledni postrow sće. A hdyž přez čiche lěsy pućujemy, naša noha sćicha a cunjo stupa kaž na pisanym přestrěncu. Lisćo k zemi pada, a mēnju, zo dyrbjeli my ludžo w tym času husto prawje čicho před štomami stać, kiž swoje lisćo k zemi sćelu. Přetož do tutoho měsaca padnje tež njedźela wopominanja zemrětych. Što nam přiwoła padace lisćo? Mrějaca stwórba — njepraji wona nam: Spominajće tola přeco, wy ludžo, kiž přeco hišće po tutej zemi chodźiće, zo tež wy dale ničo njejsće hač lisćo, kiž pada wot štoma žiwjenja? „Zemja k zemi — popjeł k popjelej, proch k prochej!“ Wosebje w nowembrskim času so nam před woči staji: Ty čłowječe maš zańć, maš wumrěć!

To je chutne předowanje měsaca nowembra — listopada.

Kelko pak ludži na njedźeli wopominanja zemrětych zaso při rowach svojich lubych steji! A nam budže wokoło wutroby, kaž bychy naši morwi nam z rowow přiwołali: „Wěš ty hišće, kak smy hromadze přez žiwjenje pućowali! Dopomniš so, kak běše to rjenje, jako běchmy hišće mjez sobu a njebě nas smjerć dźěliła!“

Na tutej njedźeli wotući w kōždej chutnej wutrobje prašenje: „Hdže přebywaja naši morwi?“ A njeje to styskno, zo ničo nam prawu wotmołwu dać njemōže? Žadyn čłowjek njeje hišće pohladal zady toho, štož je smjerć zakryła; ničo njeje wotkrył potajnstwo smjerće.

Nimamy da žaneje wotmołwy na tole styskne prašenje? — Bohu budź džak! Mamy jedneho, kiž nam dawa wotmołwu, kiž běše sam hižo pola morwych, a jeho je smjerć sameho w swojimaj zymnymaj rukomaj dźeržala. Ale smjerć njeje mōhla jeho w swojej mocy wobchowac, přetož wón bě sylniši hač smjerć. Chrystus rěka wón, kiž je smjerć přewinył.

A nětko džemy k swojemu Zbožnikej so jeho prašejo: „Hdže su naši morwi?“ A wěsće wy, kajku wotmołwu nam Chrystus dawa? — Cyle jednorje je jeho wotmołwa: „Waši morwi su pola mje.“ Ale woprawdže wšitcy mor-

wi! Ow ně! Mamy slowo, w kotrymž tak rěka: „A jich skutki dzeja za nimi.“ Hlejće, njeprindže hłuboka stysknošć na nas z tajkimi slowami? By-li nadobo Boh nas jedneho k sebi žadał, by-li rěčal k nam: „Pokaž mi swoje skutki!“ — mamy tola priznać, zo je jara malo, štož měli my dobrych skutkow pokazać!

Ale njeje tola jenož jeniče jedneho pohrjebnišća na swěće, ale po cylym swěće maš jich telko, hdžež naši morwi wotpočuja. A po milionach drēmaja we njeznatych rowach. Njeje woprawdže tomu tak, kaž měsac nowembr — listopad nam přiwoła: „Zemja k zemi, popjeł k popjelej, proch k prochej.“?

Ale do tuoho swěta morwych wola tón, kiž je smjerć přewinył, naš Zbožnik Jezus Chrystus: „Ja sym žiwy, a wy budžeće tež žiwi.“ Mamy da druhi swět hač jenož swět smjerće?

Ow haj! Mamy tónle swět, to je swět Boži! A do tutoho Božeho swěta mōžeš jenož dońć přez wěru. Tónle swět Boži dyrbiš sej natwarić w swojej wutrobje. Traje to husto dolho! Zemski dom njemōžeš sej za pječ mjenšinow natwarić, čim mjenje pak statok a dom swojeje wěry, swět Boži we tebi! Tónle swět Boži we tebi maš twarić přez cyle žiwjenje!

Jako Chrystus praješe: „Ja sym žiwy a wy budžeće tež žiwi“, da čěsnošć hišće před nim steješe. Zdaloka kiwaše križ a smjerć a chcyše jeho pōzreć. Jezus pak steji před smjerću prajo: „Ty mi ničo činić njemōžeš. Ja so tebe njeboju. Ja sym a budu žiwi!“

Čehodla mōžeše Jezus tak rěčeć? Dokelž wědžeše, zo bywa jeho žiwjenje w rukomaj Boha. Wón wědžeše, zo Bōh njedawa svojim wumrěć. Bōh je prihotował svojim wěčne žiwjenje.

Hrono na měsac nowembr 1955:

*Tohodla budžće wotućeni, přetož njewěsće,
w kotrej hodzinje waš Knjez přindže.*

Mat. 24, 42 (po nowym přeložku)

Hlejće, a tónle swět Boži a tonle měř Boži je Jezus nam daril ze swojim wumřěcom na Golgata a ze swojim horjestaćom a k njejbju stpićom. Jezus nas dowjedže do kraja, hdžež přestawa čas, hdžež njećepi časnik, hdžež počina wěćnosć! A nětko na nas zaleži, hać

dawamy so jemu do tutoho kraja wjesć. Žaneho drugeho puća njeje!

A nětko na njedźeli wopominanja zemrětych cyle hinaši stejimy při rowach swojich lubych a nětko pućujemy z cyle hinašim zbožom přez nazymski lěs. Rowy a padace lisćo drje nam praja: „Ze-

mja k zemi, popjeł k popjelej, proch k prochej“ — ale Jezus Chrystus, naš Zbóžnik, nam přiwola do swěta smjerće: „Ja sym žiwy, a wy budžeće tež žiwi.“

Hamjeń.

We.

Mało žnjeńcow

Lěto 1955 so swojemu kóncej bliži. Tuž chcemy so z nim a jeho heslom rozžohnować:

Žně su wulke, ale mało je dželaćerjow. Prošće tohodla Knjeza žnjow, zo by dželaćerjow do swojich žnjow posłał. Mat. 9, 37, 38.

Dosć derje wěmy, kajke žně je naš Zbóžnik z tym měnił.

Haj, Bóh Knjez chcył dać, zo je tuto heslo někotrych namořiwilo, do džela Knjezowych žnjow zapřimnył!

Wy pak, lubi serbscy burja a lube burowki, sće lětsa tak husto zdychowali pod přewulkej čezu swojeho burskeho džela. Lětuše žně w tak dešćikojtym času su wam wosebje wjele starosćow a prócy činiłe. Žnjeńcow trjebaće do swojich žnjow. Bjez děiwa, zo sće tak spróćni — tež dušinje spróćni. Rano zahe stawaće nje-wuspani kaž přibići a so podawaće na swoje dželo z bojosću, kak budžeće wšitko moc dodžełać, štož wam do rukow hlada. A nihdy žadyn pomnik!

Njeh jedyn njese drugeho wobćežnosć, tak dopjelniće zakoń Chrystusowy. (Gal. 6. 2) Tuž sej naša křesćijanska lubosć wot nas žada, zo wšitcy hromadže na wašu čezu spominamy.

Zo je w burstwjte tak mało dželaćerjow, ma wězo wšelke přičiny, kotrež radšo nohcemy wšitke tu rozpominać. Ale dziwna wěć, zo tež burske džěci z ředka hdy wostanu w staršiskim statoku za pomocnikow.

To je njeswěra přećiwu staršimaj, kotrajž lěta dolho so wjeseleštaj na podpěru dorosćaceho džěsća. Husto dosć so tróštowaštaj: „Hdyž budže hólć, hdyž budže holca tak daloko, potom budže lěpje!“ Nětk je tak daloko. Syn mohl zapřimnyć, ale wón wuknje zamkarstwo. Jenički syn swojeju staršeju, jeničke džěćo, za kotrež běše tola namřewstwo wót-cow, rjany serbski statok přihotowany. Wón wopuści rolu a wjes. Je z tym wučeknył do zboža?

Sto su tu přičiny? Njemóža to być w přenim rjedže materielne. Widžimy wšak tola, zo so džensa někotremužkuli burej pjenježnje derje dže. Jow dyrbimy z cylej dušu so prócować, zo bychmy swojej burskej młodžinjze zaso nowu lubosć k burskemu — rjane-mu — powolanju zašćepili.

Jena z přičinow drje je njeměrna bojosć, zo mohl młody čłowjek swoje zemske zbože — a jenož wo to wšak džensa dže! — skom-dzić. Druhe dželo je loše! Druhdže so wjace pjenjez zasluži! W měsće mi swět wjace poskića, dyžli na „ćichej wsy“. Hdy jeno bychmy hišće tajke wsy měli.

A wy, lubi burscy starši, što sće wy stajnje, tež hižom předy skoržili, na swoje dželo, na přeco a nastajnosći hubjene wjedro, na snadne dochody a tak dale a tak dale. Nětk sće skončnje docpěli, sće swoje džěci přeswědčili, zo je burstwo luta draćina bjez wšeho wjesela.

Je pak to zawěrnje waše měnjenje?

Wy maće swój skót lubo. Na njón z hordosću zhladujeće. Kóždy hruzlik wašeje role je wam drohi. Waši wótcojo su so na njej hižo prócowali. Wam so wutroba krvawi při mysli, zo mohl waš statok po wami do cuzych rukow přeńć.

Hdyž sće w měsće abo druhdže w cuzbje něšto dnjow přebywali, kak potom majkaće ze swojimaj woćomaj swój statok, kiž je za wěrnje waš — waš wot džěćat-stwa sem. Nic małe bydlenčko we wulkim měšćanskim twarjenisku, ale waš dwór, waša chěža, waša zahroda a wšitko, štož k temu sluša.

Budže tola za wšo tole zbože džakowni a pokažće to tež swojim džěćom. Přemyslujće sami wo tym, što je hódne a što nje hódne na tutym swěće, a wukubľujće potom swój dorost w dobrej mysli.

W.

Njedźela zemrětych

Zwony zwonja,

zynki honja

zrudne džens so po honach:

Lubym w rowje

w čestnym schowje

plaća zwuki mjedžane.

We wšem ludže

tu a druhdže

so wo lubych žaruje.

Luba maći,

tebi plaći

žorło sylzow džěćacych.

A ty, nano,

hišće rano

rychle z chwatkow kročeše.

Wječor nisko,

w nocy blisko

hižo smjerć će žadaše.

A tež džěci,

nadžež w swěće,

su 'žno zemi podate.

Kajke horjo,

styskow morjo

je tu struchle na swěće!

Jónu jasnosć,

Bójska krasnosć

wobdawa wšěch na wěčne.

B j e n a d a

Moje pućowanje do Jeruzalema

F. Wjencko-Dešnjanski †

(Pokročowanje)

Wot Java do Jeruzalema

Dešća prězdny čas přinjese žně. Ale hdyž pola nas wot rano zahe hač do wječora pozdže ze wšej pilnosću džělaju, wostanu tam ludžo tež na žnjach při wěrje, zo je chwatanje wot čerta a bjeru sej tohodla prawje wjele chwile. Čehodla dyrbjeli so tež přehwatać? Přetož dešća, kotryž móhl žitam zeškodzić, so tam bojeć njetrjebaju. Tuž móže při dolhej suchočće žito bjez škody na polach stejo wostać.

Žnjowe džěło so tež džensa hišće na samsne wašnje wukonja, kaž je hižom w Bibliji wopisane. Žita ze serpom žněja, do malych snopow wjazaju a z wosołami na huno znoša. Tajke huna pak su hinaše hač naše. Su něhdže wonka na polu pod holym njebjom, někak k tomu wurunana skala abo tež twjerda zemja. Jow nětk snopy nakladuju a z mlócnymi sankami předžělaju. Tajke mlóčne sanki su móčna, čežka deska, kotraž je spody z hustymi nožikami abo wótrymi kamuškami wusadzena. Woly a druhe zaprahi wleku desku po snopach, doniž složa njeje do sykanja rozdrjebjena. Zo by to kmańšo šło a deska čěša była, stupi so pohonč na desku a sadzi husto dosć tež swoje džěci na nju. Zaprahej dyrbi być dowolene, zo smě za swoje džěło sej něšto žita do huby wzać a zežrać. Tohodla je hižo w 5. Mójz. 25. 4 prikazane: Wolej, kotryž mlóci, njesměš hubu zawjazać.

Hdyž je žito do čista rozdrjebjene, potom jo wějeja a to runje tak kaž so to pola na stawaše, jako za to hišće žane mašiny nje-mějachmy. Žito naprečo wětrej mjetaju, z čimž so zorno wot pluwow džěli. Zorno dom dowjezu, pluwu pak spala. Na tole džěło dopomina słowo Jana krćenika, hdyž pola Mat. 3, 12 a Luk. 3, 17 praji: Wón ma swój wějerny lopac w ruce a budže swoje huno čisćić a swoju pšenicu do bróznjow hromadzić, pluwu pak znjewuhasniwym wohenjom spali. Boh daj nam wšitkim z hnady, zo by nas Knjez, hdyž přindže sudzić žiwych a morwych, jako nješkodne pluwu njezacisnył a njespalil ale zo by nas do svojeho njebieskeho domu přiwał.

Mjez tym, zo so tak po železnicy rozhladowachmy, dojdžechmy do blišeho města Lyda, kotraž je nam hižo ze Swjateho Pisma znate. Přetož w Japoštolskich skutkach 9, 32 so nam powěda, zo běše tam křescanska wosada, kotruž raz Pětr wopyta. Tam běše Pětr tež Eneasa wustrowil (Jap. skutki 9, 33) a wot tam chwataše do Jope, hdžež Tabea chora ležeše (Jap. skutki 9, 38). Po krótkim přijědžechmy do Ramleh. To je to bibliske Arimatija, dom toho, kiž je sej wot Pilata čěło našeho Wumóžnika wuprosyl a jo tež dostal. Ramleh, to je „na pěskach“, to rěka, zo je tam rola pěskojta, ale tola je plódna. Zelene zahrody a šeroke zahony z jablučinami wobdawaju wobej měsće, kotrejž běštej něhdy wjetšej dyžli nětko. Najbóle pak nas křescanow boli, zo z krasnych cyrkwiow, kotraž běchu něhdy wojowario křižnych wójnow w Lydze a w Ramlehu natwarili, běchu jenož hišće rozpadanki zwostale. Jasne swětło Ewangelija je zaso tam hasło.

Po malym je krajina přeco bóle pusta, přetož přibližamy so k horam. Pola přestawaju dale a bóle a z blakami widžimy jenož snadne pastwišća, na kotrychž sej wulke

wowće a kozace stadla cyrobu pytaju. Zwjetša maju tu kozy a wowcy, kotraž ludži z mlokom a twarožkom zastaraju. Jich wołma so za drastu a jich koža za wobuće přihotuje. Skót je skoro stajnje wonka. W zymje w čoplej nižinje a w lécu wysoko na horach, hdžež so zelenina dlěje wuchowa.

Jow maju te wowcy tolstu wopuš, kotraž na 10 puntow waži a pola arabskich ludži za wosebje dobry kusk mjasa plaći, za kotrymž sej ludžo palcy wobližuja. Nam pak so njeby tajkeho tučneho, lóžneho mjasa tak prawje chcyło. Tele wowcy běchu hižom pola starych znate, přetož 3. Mójz. 3, 9 rěka, zo ma so Knjezej cyła wopuš, wot chribjeta wottorhnjena, woprować za dzakny wopor. Lój přetrjebaju za warjenje, mazanje a za swěćenje w hlinjanych lampach. Při dobrej cyrobje dawaju wowcy dosć mloka.

Přeco wyše jědže železnica, přetož bližimy so „wysokotwarjenemu městu“. Horcota přiběra a tež naše njeočakanje, skoro na koncu svojego pućowanja być. Wokoło 1 hodž. zastanje čah a luby hlós nam wozjewi: „Station Jeruzalem! Wšitko won!“

Swěrný služobnik cyrkwyje dóndže k wěčnemu měrej

6. nazymnika zemře w Hrodzišču bywši kantor, wyši wučer na wotpočinku. Arnošt Pětr k. čise po dohim džělapolnym žiwjenju. Mjez tym zo bě so nježdělu hišće čily k měrej podal, njeprindže nazajtra k snědanju. Boža ručka bě jeho w sparje zajała. Bjez toho, zo by z womory wotučil, domře sčicha we wječornych hodžinach slědowaceje wutory. Sobotu, 10. nazymnika, pochowachmy jeho mjez tak wjele stami zemřetych, kotrymž je wón w běhu lét k wěčnemu měrej poslednje boženije spěwał. Kak woblubowany njebohi pola svojich wosadnych bě, dopokaza wulka syła přewodzacych, kiž so k rozžohnowanju před šulu zhromadžichu. Nowy Hrodziščanski farar Rudolf wěnowaše zemřetemu słowa dzaka, zložuju

so na bibliske hrono: „Budž swěrnny hač do smjerce . . .“ Tež farar Krawc, z kotrymž je njebohi 30 lét hromadže cyrkwinskej wosadze služil, wuzběhowaše při swoim čělnym předowanju w cyrkwi, hdžež kašć před wołtarjom stejše, přikladnu swěru svojego sobudželačerja w Božej winicy přirunajo jeho ze swěrnym wotročkom swjateho pisma: „Ow ty dobry a swěrnny wotročko, ty sy nad malym swěrnny byl, ja chcu tebe nad wjele postajić, dži nutř k svojemu knjeza wjeselosći.“ Swoje słowa skónči ze serbskej kěrlušowej štučku: „Naše džěło je so stało, nětk so sabat započnje.“ Při rowje rozžohnowachu so zastupnik cyrkwinskeho předsydstwa ze svojim sobudželačerm, zastupnik chóra kemšacych spěwarjow,

kaž pozawnistow ze swojim dirigentom a sprócnwym zwučowarjom. Budyska superintendentura bě dohladowarja nabožinskeje wučby, k. Wałtarja, posłala, zo by zemrétemu, wustojnemu katechetej, džak cyrkwy wuprajil. Jako znamjo česćenja zložichu řečnicy drohołne wěncy k nohomaj njeboheho. Sylzy, kiž so z wočkow přewodžacych wosadnych ronjachu, pak běchu ze znamjenjom woprawdžiteho žarowanja a powšitkowneho česćenja zemréteho. Z léta 1896 hač ke koncej wojny je wyši wučer Pétrk w službje šule stał a to zwoprédka w Hućinje, potom w Borku, w Budyšin-ku a w Hrodzišću, z léta 1899 jako kantor w Budyšin-ku a z léta 1906 hač štyri njedzele do swojeje smjerce, potajkim 56 lét ze wšej swědomitosću cyrkwi služil. Jenož jenički měsac po tak dolhej swědomitej službje bě jemu wumjenk spožčeny. Při tym bě jeho dońt zdžela wosebje čezki a béda njebě jemu zalutowana. Poměrnje zahe, před 22 léta zemře jemu luba mandželska. W přerich dnjach wojny w Ruskej zhubi swojeho młódšeho, staršeho syna pak posledni džen wojny, 8. meje 1945. Won bě chorowatosće dla z wojakow puščeny a bě so z nanom na čekancu podał. Nan zho- niwši, zo bu syn zranjeny, pytaše jeho podarmo w chorowni. Mjez tym běchu so jeho wjesnje- njo wotsalili, a z njewěstosću we wutrobje, što z jeho synom je, pućowase won jako 70lětny san- lutki dolhi puć z Čeplic (Teplitz) pěši hač do Hrodzišća, tam hakle zhoni, zo bu jeho syn nic jenož zranjeny ale hnydom morjeny a w mjenowanym měsće pochowa- ny. Čezki to dońt! A tola bě jemu po tak čezkim nazhonjenym horju z Božej hnadu spožčene, zo možeše w měrcu tutoho léta swo- je 80. narodniny čily a strowy do- žiwic. Jeho wosada pokaza jemu na tutym dnju, kak sebi jeho wa- žeše a česčeše.

Cyrkej wopokaza zemrétemu kantorej při jeho pohrjebje wšu

česć. Lédma pak so jeho wulka zaslužba jako wučer naspomni. A béše to tola z jeho hłownym powoľanjom. Runje w tej samej mérje kaž w cyrkwi, je won tež w šuli ze wšej swěru služil a sebi powšitkowny džak zaslužil.

Tak dolhe léta njeje jenož kan- tor Pétrk wobej zastojnstwje, kantora a wučera, w Hrodzišću zastawał, ale tež jeho přjedowni- cy. Jan Bohudžak Frauenlob, ro- dženy w Hodziju, béše hač do lé- ta 1770 na wšě 57 lét na samsnym městnje. Z jeho naslédnikom bu Měrcin Hercog ze Židowa, kiž tam tohorunja 57 lét skutkowaše. Tu- toho wnučk, Jan Arnošt Hatas, bě

Martin Luther:

Zwotkel přindže najwjace chorosćow?

Lěkarjo su mēnjenja, zo maja chorosće jenož přirodne přičiny a chcedza čłowjekam z lěkarstwami pomhać. To je prawje tak, ale wo- ni na to njemysla, zo je čert ho- njer přirodnych přičin w chorosćach. Čert přičiny a chorosće ru- če přeměni, čopje do zymneho a dobre do špatneho. Tohodla trje- baš wjetše lěkarstwo, jeli chceš, zo budže tebi pomhane. Je to wě- ra a modlitwa, kaž praji so w 31. psalmje, 16. štučka: „Moj čas steji w twojej ruce.“

Tutu štučku sym we swojej chorosći hakle prawje zrozumil. Před tym sym stajnje jenož na smjerc myslił; tuta štučka wu- praja pak we woprawdžitosći, zo wšon čas, to je cyłe žiwjenje, steji w Božej ruce. Z tym steji moja strowosć a chorosć, moje njezbože a zbože, moje žiwjenje a smjerc, moje wjesele a moja zrudoba w jeho ruce, štož tež nazhonjenje dopokazuje.

Zrudnosć je wot čerta

Zrudnosć, tak praješe dr. Martin Luther w léce 1541, je srědk a in- strument čerta, z čimž může wjele dokonjeć. Čim wjace so do přemyslenja zanuriš, čim wjace může čert dokonjeć. Mysle su in- strument čerta, přez kotraž ma zastup k nam. Přetož tam, hdžež je wložne, možeš z krjepjenjom lochko docpěć, zo budže tam hlad- ke a mokre. Hdžež je plót niski

po nim 43 lét z kantorom. Jurij Zarjenk, pochadžacy z Jitra, skut- kowaše tam 33 lét, doniž so w lé- ce 1906 na wumjenk njepona. Z jeho naslédnikom bu Arnošt Pétrk, kiž jako kantor 49 lét dol- ho dželo jako kantor wukonješe. Potajkim skutkowaše w běhu 239 lét w Hrodzišću pjeć kanto- row a wšitycy su z Božej hnadu wy- soku starobu docpěli. Za Hrodzi- ščo je z kantorom Pétrkom staw létstotkow, zo béše, kaž wšudže w našich serbskich wosadach, měst- no kantora z městnom přerjeho wučerja zwjazane, so minyl. Z nim bu tuta možnosć po- hrjebana. W.-W.

a špatny, tam može so lochko pře- lézć. Potajkim, hdžež je zrudoba, tam ma čert lochko z nami. Toho- dla so pilnje modlće a hdyž sće zrudni, tak z wěrjacymi wob- chadže, a troštujće so z Božim slowom.

Bohu dyrbiš wěric a so dowěric

Mnozy, tež cyrkwinscy zastojni- cy, praja, zo dowěrja Bohu swoju dušu a swoje čelo. Hdyž pak dyr- bja ze swěta hić, staraja so wo žonu a wo džěci. Rěka to Bohu so dowěric, hdyž daš jemu jenož to wulke, a chceš to male sam wu- konjeć? Z tym Bohu ani njewěriš ani so njedowěriš.

Přeložil stud. theol. Albert

Čorny Cholmc. Nazadpohlada- nje na žarowanske léto. Loni 20. septembra zemře po krótkej cho- rosći w swojim jedynasydomdže- tym léce moja luba mandželska, Hana Broesinkowa rodž. Wicazec. Na jeje pomniku namakamy te ryneci:

We lubosći sy wot nas šla,
Naš w sylzach wostaj'la,
sy k Jezusej so zawdała,
ty swěrna mandželska.
Ach, lubozne b'dže witanje,
hdyž naš puć dońdže tam,
hdžež twoje wjesele bydlenje,
tam lubosć njehasnje.

Jan Brösing